

אוצרות הרמיק

מתורתו והנהגותיו של כבוד האדמו"ר בנש"ק
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת ויקהל פקודי

איך להתמודד עם הבעיה, החידוש פה הוא לחשוב מראש איך לא להיכנס למקום לא נוח שבו ניתן להגיע לתיגרה עם החבר, עם הבעל, עם האשה, השכן או השו"ת או כל אדם.

צריך לדעת, שהאש של גיהנום שורפת את הרשעים כל השבוע, בכניסת שבת הקב"ה מכבה את האש של גיהנום. מתי שאדם כועס, הכעס שלו מדליק את האש של גיהנום, ברגע שהאש של גיהנום נדלקת אז האנשים שבמשך כל השבוע נשרפו בגיהנום, עוד פעם נשרפים ואז הם מקט"רגים על האדם ורוצים בשבילו רע, כי גרם להם שישרפו עוד פעם. יש להם מנוחה בשבת שהאש של גיהנום לא מזיקה להם, עכשיו בגלל האדם שכעס נדלקת האש, רע להם והם מקטרגים עליו.

רבותינו הקדושים אומרים תמיד אדם ישתדל לקבל את השבת מוקדם ולהוציא את השבת מאוחר, כי ברגע שאדם מקבל את השבת מפסיקים את האש של גיהנום, בזכות היהודי הראשון בעולם שקיבל שבת עוצרים את האש של גיהנום, והאש של גיהנום לא נדלקת עד שהיהודי האחרון מוציא את השבת.

לכן ככל שאדם מקבל שבת מוקדם ומוציא שבת מאוחר, הוא מונע מהאנשים שבגיהנום את האש של גיהנום.

ובשבת קודש האדם לא מצווה רק לא ללרוב, אלא האדם מצווה גם לא להיכנס למקום של ריב, כי ברגע שהאדם כועס ורב עם השני הוא מדליק את האש של גיהנום, ואז כל האנשים שבגיהנום שונאים אותו ומקטרגים עליו כי גרם להם רע ושישרפו.

אבל אדם שמונע מחלוקת או שעוצר את המחלוקת ואפי"ל מופסיד בשביל שלא תהא מחלוקת, הוא מקרר את האש של גיהנום. ואדם שמקרר את האש של גיהנום, זוכה למעלות גדולות ודברים גדולים ביותר.

"לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת האדם צריך לעשות כל שביכולתו שלא להגיע לריב ביום השבת"

בפרשת השבוע הקב"ה מצווה את בני ישראל על שמירת שבת "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" נשא לת השאלה מה העניין של שמירת שבת ושל האיסור של הבערת האש?

אלא צריך לדעת יסוד גדול שכל אחד מאיתנו צריך לחי קוק אותו עמוק בלב לזיכרון עולם, לאדם אסור להרגיז את חברו, האדם צריך להשתדל לא להרגיז את חברו. אם החבר התרגו והאדם לא אשם, זו בעיה שלו שהוא אדם כעסן. אדם יעשה מה שהוא חושב בחיים ואם החיים שלו מצטלבים עם אדם שלא מסתדר עם ההתנהגות של האדם הראשון, האדם השני כועס כשהאדם הראשון מדבר, אוכל או שותה, כועס שהוא חי וקיים, זו בעיה שלו והאדם הראשון לא ייענש על הכעס של אותו אדם אם לא עשה כלום.

אבל בעניין של שבת "לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת" אומרים רבותינו הקדושים אדם לא רק שאסור לו ללכת לריב או להרגיז את חברו ביום שבת, אלא אדם צריך להיזהר ולחשוב איך להימנע ולא להגיע למשהו שיכול אפילו במקרה להרגיז את החבר שלו. בכל התורה כולה אדם צריך להיזהר לא לעשות רע לשני, אבל בעניין של שבת, לא להרגיז ולא לריב אחד עם השני זה לא רק במקרה או להתרחק מהמחלוקת, אלא כל אדם צריך לחשוב איך לא להיכנס לריב או לויכוח עם אנשים ביום השבת.

למשל אדם צריך לחשוב אם הוא ילבש בגד מסוים הילד שלו יכעס, מותר לאדם ללבוש את הבגד אף אחד לא אסר ללבוש את זה, אך על האדם בכל מקרה שלא ללבוש את הבגד כי זה יכול להכעיס את השני. אדם יחי שוב בערב שבת, אם שולחן השבת יהיה עכשיו מסודר האשה תשמה, אפילו שהוא לא צריך לסדר את שולחן שבת, ילך ויסדר את שולחן שבת. ביום שבת הקב"ה ציווה אותנו לחשוב ולתכנן איך לא להגיע לשום מחלוקת או בעיה, אפילו שלא מחוייבים בזה.

זה החידוש המיוחד שהקב"ה מצווה אותנו בפרשת השבוע, הציווי הוא לא רק שלא לריב עם החבר, אלא להיזהר שלא להגיע למקום צר שבו יצטרך האדם לריב עם חברו. כל הציוויים זה אם יש כבר בעיה

העלון מוקדש לע"נ הצדיק הטהור מו"ר ועט"ר
רבנו משה אהרון פינטו זצ"ל זיע"א
לרפואת כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף בן זהרי פינטו שליט"א
להצלחת התורמים היקרים
להצלחת הילדים יאשיהו יוסף יואל ומאיר אהרון בנימין הי"ו
לרפואת רותם גואטה בן ברקה הי"ו ניסים ונפלאות

משולחן השבת של כבוד האדמו"ר

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל
ליל שבת ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח
קדושה זו יושפע שפע מרובה על הכלל ועל הפרט
ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר בעדנו ובעד
כלל עם ישראל.

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש וכו' "

כוונת הפסוק שעל כל יהודי ויהודי יש מצוה לשמור שבת קודש יום אחד בשבוע שאסור מן התורה לעשות בו מלאכה וזה יום השבת שעלינו לשומרו ולקדשו וזאת מצוותנו שואל אור החיים הקדוש מה הטעם שהאריך הפסוק וכתב מצוה לשמור שבת ועוד כתב ששה ימים מותר לעבוד הרי זה שעובדים כל הששה ימים זה לא מצווה רק שמירת השבת היא מצוה ומלשון הפסוק נראה כאילו זה מצווה אחת לשמור שבת ויחד עם זאת לעבוד ששת ימים ? ומבאר אור החיים הקדוש שרצתה התורה לרמוז לכל יהודי כדי שפרנסתו תהיה לו כראוי במשך כל הששת ימים שמותר במלאכה יש לזה יסוד ברור את השבת תשמור שמי ששומר את השבת פרנסתו בששת הימים מובטחת לו וזה כוונת הפסוק שחיבר עבודת ששת הימים לשמירת השבת כי פרנסת האדם בששת הימים תלויה בקדושת השבת שלנו .
יהי רצון שנוכה לשמור שבת בקדושה ובטהרה גדולה שבת שלום

סעודה שנייה - פלא יועץ
ונהגנו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ"
לרבנו אליעזר פאפו זצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל
טובה, אם אוכה לחזות בנועם ה' וכו' אשתדל להחזיר
לו טובה", ומי לא ירצה מליץ יושר כבעל הפלא יועץ

"פרנסה"

ידוע שמפתח הפרנסה הוא ביד הקב"ה (תענית ב:) הוא הזן ומפרנס לכל מקרני ראמים ועד ביצי כנים, ונותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו. אמנם חילוק יש בעינין הפרנסה לפי מעשיו של אדם, ולפי מזלו, ולפי ידיעת אל דעות ומפלאות תמים דעים. יש שמזונותיו באים לו בנחת ולא בצער ברוח ולא בצמצום, ובכל אשר יפנה ישכיל ויצליח, וזוכה לעושר מפלג. ויש שיצא לפועלו ולעבודתו משכימי קום מאחרי שבת, והולכי דרכים ימים ונהרות, ויגעיים יגיעה רבה, ואף על פי כן אוכלים לחם העצבים, בועת אפו יאכל לחם צר ומים לחץ. ויש שאחר כל העמל והטורח נודד הוא ללחם, וצריך להתפרנס מן הצדקה. וצדיק באמונתו יחיה, שיאמין באמונה שלמה שמזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה, ולא לחכמים לחם ולא לקלים המרוץ, רק יש חכמים נודדים ללחם ונבל כי ישבע, וה' הוא הנותן כח לעשות חיל, ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו כמלא נימא. ולכן לא יקפיד ולא יעשה מחלוקות אם נראה לו שחברו קפח פרנסתו, כי המשפט לאלוקי"ם הוא. ואם יהיה יגע להעשיר כל היום וכל הלילה המרבה לא העדיף והממעיש לא החסיר ממה שקצוב לו, ופרשת המן יהיה לזכרון נגד עיניו תמיד למשמרת לאות לבני ישראל.

"שונה הלכות"
מסידורו של האדמו"ר

- א. כתב הרמב"ם (הלכות שבת פ"ל, ה"ג) ומכבוד השבת שילבש כסות נקיה , ולא יהיה מלבוש החול כמלבוש בשבת, ואם אין לו להחליף, משלשל טליתו כדי שלא יהא מלבושו כמלבוש החול.
- ב. רבנו ה"פלא יועץ" כתב , שגם בגד הלילה ראוי שיהיה מיוחד לשבת, ולא ילבש בליל שבת בגד של חול.
- ג. יקפיד גם שיהיה לו נעליים מיוחדות לשבת קודש.

כתר קדושה
 תולדות הזהב לבית משפחת פינטו
 רבנו משה אהרון פינטו זצוק"ל

עוד מסופר על הצדיק רבי משה אהרון פינטו זצוק"ל, בא' אדר תש"ח, הביט השם על הארץ, ותרעד ותרעש כל העיר אגאדיר. התוצאות היו נוראות, בתיה הפכו לתל חורבות, וכשניים עשר אלף איש נהרגו בה. פליטי הרעש נמלטו למוגאדור. היהודים שביניהם מצאו מחסה אצל בני הקהילה, אשר חסו וריחמו עליהם, ודאגו להשלים את כל מחסורם. אולם, לא לעולם חוסן, עברו כמה שבועות, ובאחת השבתות התפשטה ידיעה בעיר שעל פי אזהרות מומחים רעידת אדמה קשה עומדת לפקוד את העיר מוגאדור ועל כן כל מי שחייו יקרים לו, עליו לעזוב את העיר במהרה. כמובן, כל יהודי העיר חששו לנפשם, ובעיצומה של השבת יצאו מביתם עם נשיהם וטפם, אל מחוץ לעיר.

רבי משה אהרון שהיה באותם שנים עדיין בתקופת ההסגר שלו, בטח באלוקיו, ונשאר בביתו. אולם אישתו וילדיו שחששו לחייהם, יצאו מן העיר יחד עם כל התושבים. בדרך פגש האב"ד הגאון רבי אהרון חסין זצ"ל את בנו של רבי משה אהרון, כבוד הרב שליט"א, ותיכף ומיד שאל אותו: "אמור לי האם גם אביך יצא". "לא" - השיב הבן הצעיר - "אבא היננו כאן. הוא אומר שהכל בהלת שווא. לדבריו, חרוף אף השם עבר על ידי מה שאירע באגאדיר, ואין כבר ממה לחשוש...". כשמוע הרב חסין את דבריו, פנה מיד אל כל אנשי העיר: "מכיוון שהצדיק רבי משה אהרון אומר כך, אין לנו ממה לחשוש הבה נשוב לביתנו ונענג את השבת". כששבו לביתם, התלווה רבי אהרון חסין לבני משפחתו של רבי משה אהרון. ומשנכנסו לביתו, פנה אליהם רבי משה אהרון בבת צחוק: יצאתם רכובים על סוסיים להציל את נפשותיכם אולם היה לכם לשים את מבטחכם בהשם יתברך שלא יאונה לכם כל אוון, כמו שנאמר (ירמיהו יז, ז): "ברוך הגבר אשר יבטח בהשם, והיה השם מבטחו".

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת שיר בן סימון בת אסתר הי"ו
 ולהבדיל לעילוי נשמת סול בן סימון בת בידה ז"ל
 דוד בן סימון בן הנינא ז"ל
 רוזט בת אסתר ז"ל

דברי התורה וקדושת העלון יהיו לע"נ יואב אברהמי ז"ל בן כורשיד ויהושע ע"ה ולהצלחת גלעד ונורית אברהמי ואחיהם הי"ו

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם שלשת ימים תעשה מלאכה ובימים השביעי יהיה לכם קדש" (שמות לה א')

והנה הקשו רבותינו, הרי הרבה מצות נאמרו, מדוע פה היה צריך להקהיל את כל בני ישראל, מה שלא מצאנו במצות אחרות שציוה הקב"ה להקהיל את כל ישראל.

ועוד מצאנו בפרשת תרומה, כאשר ציוה הקב"ה למשה על עשיית המשכן וכליו, הקדים מלאכת המשכן ואחר כך ציוה על שמירת שבת. וכאן באמירת משה רבנו לישראל, הפך הסדר ואמר: "שלשת ימים תעשה מלאכה ובימים השביעי וגו', ואחר כך מלאכת המשכן. וקשה, מדוע משה רבנו הפך הסדר.

ועוד מצאנו בפרשה, "ויבאו האנשים על הנשים, כל נדיב לב הביאו חח וזנזם וטבעת וכימו, כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה" (שמות לה כב) וקשה הלשון, מדוע בהבאת התלשיטים כתוב, "ויבאו האנשים על הנשים" ובתנופת הזהב, "וכל איש אשר הניף" ע"כ.

והנה רבנו הגאון מוילנא ב"קול אליהו" (פ תשא) מבאר את המדרש (שמות רבה לז) על הפסוק (שמות לב כח) "ויפל מן העם ביום ההוא כשלישת אלפי איש" (בחסא העגל) הדא הוא דכתיב (שמות כ"א לו) "חמשה בקר ישלם תחת השור" דאיתא במדרש על הפסוק (קהלת ז כח) אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל אלא לא מצאתי.

אדם אחד מאלף מצאתי, זה מעשה העגל, שאחד מאלף חטא. ואשה בכל אלה לא מצאתי, היינו ב"אלה אלהיך ישראל" לא מצאתי דנשים כשרות היו, ולא חטאו בעגל ע"כ.

וקשה, הרי מידותיו של הקב"ה, מידה כנגד מידה. (סוטה ח) ואם כן, כשאחד מאלף חטא, הרי משישים ריבוא, שש מאות איש. ומדוע נפלו שלשת אלפים איש.

הנה דבר מפחיד ביותר, עד כמה פגע וקילקל חטא העגל, מובא במדרש, (שמות רבה מב ה) שישאל בחטא העגל פגמו בשור אשר במרכבה, שהיו מתבוננים במרכבה ושומטין אחד מהם. שנאמר (יחזקאל א י) "ופני שור מה שמואל" ע"ש. וכיון דכתיב חמש בקר ישלם תחת השור, נתייבו לשלם חמש פעמים, שש מאות ושפיר מדוקדק שלושת אלפי איש.

וזהו שאמר המדרש, "ויפל מן העם ביום ההוא כשלישת אלפי איש". וקשה, הא לכאורה לא חטאו רק שש מאות איש, לזה אמר, הדא הוא דכתיב חמשה בקר ישלם תחת השור, ומדוקדק החשבון שפיר ע"כ.

והנה עוד מובא במדרש (ויקרא רבה ב א) אדם אחד מאלף מצאתי, זה משה. ואשה בכל אלה לא מצאתי, אלו נשי המדבר. רבי אמי אומר, נשי דור המדבר כשרות היו, כיון ששמעו שהן אסורות לבעליהן, מיד נעלו דלתותיהן.

וצריך ביאור, למה נאסרו לבעליהן על ידי חטא העגל. והנה מובא ב"משך חכמה" (פ תשא לה כז) לפרש דאיתא במדרש (במדבר רבה ז א) בשעה שיצאו ישראל ממצרים, היו כל רובן בעלי מומין. כיון שבאו למדבר סיני, אמר הקב"ה, כך היא כבודה של תורה שאתן אותה לדור בעלי מומין, ונתרפאו כולם. וכיון שחטאו, חזרו למומן ונעשו זבין ומצורעין.

וכן איתא במדרש (ויקרא רבה י"ז ג) על עשרה דברים נגי עים באים, על עבודה זרה וכו' ויליף ליה מישראל, שהעידו עדות שקר בהקב"ה ואמרו: "אלה אלהיך ישראל" ומנין שלקו בצרעת, שנאמר: (לב כה) "וירא משה את העם כי פרע הוא" שפרחה בהן צרעת.

וידוע דמצורע אסור בתשמיש המיטה, כדמצאנו (מועד קטן ז) דכתיב (ויקרא יד ח) "וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים" ואין אהלו אלא אשתו ע"ש.

ואם כן, כאשר חטאו בעגל ופרחה בהן הצרעת נאסרו בנשותיהן, כדין מצורע, לכן מיד נעלו דלתיהן ע"כ.

וידועים דברי רבנו ה"ח תתם סופר" ב"תורת משה" (רפ תרומה קכח) דבנדבת המשכן היו ב' סוגים. אותן שחטאו בעגל, לא הביאו הכשיטי נשותיהם, כי כבר פרקוה לעשות בהם העגל, ולא היו יכולים להביא רק גרוטאות של זהב בעלמא. אבל אותן שלא חטאו, הם הביאו חח וזנזם וטבעת וגו' כי עדין היו התכשיטין הללו בידיהם ע"ש.

לכן בתחילה נאמר על אלו שלא חטאו בעגל, שהם הביאו חח וזנזם וטבעות כתיב, "ויבאו האנשים על הנשים" ופרש רש"י, עם הנשים. וסמוכין עליהם, דכיון שלא חטאו הרי לא פרחה בהם הצרעת, והיו יכולים לבוא סמוכין על נשותיהם. אבל השנים שהביאו, אלו אנשים שחטאו בעגל, ולכן הביאו רק תנופת זהב, אין לומר ויבאו האנשים על הנשים, דהרי אסורין היו בנשותיהן כיון שפרחה בהם הצרעת. לכן כתיב רק "וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה".

והנה ידוע, שהקב"ה ציוה למשה רבנו עשית המשכן לפני שחטאו בעגל. ואז הסדר היה צריך להיות משכן ואחרי כן שבת קודש. אבל כאשר משה רבנו ראה את חטאם שג" דול הוא, עשו עגל מסכה והעידו עדות שקר, "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" לכן משה רבנו שינה את הסדר וציוה על השבת, ואחרי שציווה על השבת, ציווה על בנית המשכן.

דהנה מובא בט"ז (אוח סימן רמב) לבאר, כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחלין לו.

והינה קשה ממה נפשך, אי לא עשה תשובה, שבת מאי מהני. ואי עשה תשובה, שבת למה ליה. ותירצו, דמיררי שעשה תשובה, אלא דתשובה לא מהני שיהא מוחלין לו.

כדמובא (גמרא יומא פו) עבר על כריתות ומיתות בית דין, תשובה ויום הכפורים תולה ויסורים ממרקים. קא משמע לן, כאן דאם בעשותו תשובה, שומר שבת כהלכתו מהני התשובה, שיהא נמחל לו לגמרה ע"כ.

ואם כן, גם אחרי שעושה האדם תשובה ועובר עליו יום הכיפורים, עדין אינו זוכה למרק החטא עד שיעברו עליו יסורים. אבל השומר שבת כהלכתו, ניצל ממריעין בישין ונתכפר לו עם התשובה מכל וכל.

ואפשר לרמוז זאת בפסוק, "אָךְ אֶת שַׁבְּתֵי תִשְׁמְרוּ" (לא י"ג) דיודע שכל מקום שכתוב אך, אינו אלא צער. כדכתיב "וַיִּשְׂאֵר אֶךְ נַח" (בראשית ז כג) וברש"י, שהיה גונח וכוהה דם, לזה אמר הכתוב אך. והדרך הטובה שניצל מיסורים, זה בכח שמירת השבת, שאז לא יצטרך לעבור יסורים.

ולכן משה רבנו הקהיל את עם ישראל לאחר יום הכיפורים, כדמובא: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְרַשׁ"י שֵׁם, מִמַּחֲרַת יוֹם הַכִּיפּוּרִים הַיּוֹם, לְהִרְאוֹת לָהֶם שֵׁאֵף עַל פִּי שִׁכְבַּר עֲבַר יוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְכָל אֶחָד בּוֹדָאֵי עֲשֵׂה תִשׁוּבָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו וּשְׁפַךְ לִבּוֹ לְהִקְבֵּה, אֲבָל בְּכָל אוֹפֶן, צָרִיךְ לַעֲבֹר יִסּוּרִים בְּכַדִּי שֶׁהַתִּשׁוּבָה תִּתְקַבַּל. וְלִכֵּן מִיֵּד צִוּוּהָ עַל שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת, כִּי שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת מַכְפֵּרַת עַל הַיִּסּוּרִים.

והנה יובן כמה הכח של שבת קודש, לפני החטא היה כח לעם ישראל לבנות את המי שכן, אבל אחרי החטא צריך כח גדול להנצל מהיסורים, ולא מספיק לאדם תשובה. ולכן צריך את הכח של שבת קודש.

הקב"ה יזכנו לדעת לקדש את כל ימות השבוע בכח של שבת קודש, ולטהר את נפשותינו ולעלות ולהתעלות.

יאשיהו יוסף.

אחד מהסודות הטמונים בטיבול, שמיטבילים את הכרפס במי מלח הוא הנה אמרו רבותינו הקדושים, "וַתַּעַל שְׁוֵעֵי תַם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה" (שמות ב כג), כי בני ישראל לא הצטערו כל כך מהעבודה של החומר והלבנים כמו מזוה שלא יכלו לעבוד את השם, מוגדל טומאת מצרים שהיו משוקעים ביניהם.

וזהו "וַתַּעַל שְׁוֵעֵתֶם אֶל הָאֱלֹהִים" השוועה - בעבור אלוקים. כמה שנוגע לאלוקים, לעבודתו יתברך, זאת עלתה יותר ממה שצעקו עבור עצמם, בשביל העבודה הקשה שהיתה על שכםם.

והנה כשהקב"ה ברא את המים, וחילק בין המים הע" ליונים למים התחתונים, המים התחתונים הצטערו, מדוע הם לא קרובים להקב"ה. וכשראה כך הקב"ה, ציוה להעלות מלח על המזבח.

והנה גם פה, הצער של בני ישראל היה על זה שהם טרוי דים בעבודה קשה, ובלי קירבה להקב"ה, ועל זה עושים

סימן של מים מלוחים, כמים הראשונים שהצטערו שהם לא קרובים להקב"ה, ועל זה הם מלוחים, ובמים המלוחים מזכירים את הצער הראשון.

ועל כל אדם, כשטובלים את הכרפס במי מלח, לכוון בדיעתו ואם אפשר יסביר ויבאר ליושבי הסדר עימו, שהמים המלוחים הם לעורר הגעגועים והשתפכות הנפש, כמים התחתונים שנקראו מים בוכיים.

שֵׁפְכֵי כַּמִּים לְבָבְךָ נִכַח פְּנֵי ה' יֵאשִׁיהוּ יוֹסֵף.

"וּמוֹעֲדֵי קִדְשֶׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ"

הנה דוד המלך אומר בתהילים (ק"ט קיא) "נִחַלְתִּי עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי שִׂשׂוֹן לְבִי הִמָּה" הנה ישנם כמה סוגים של מצות: יש מצוה יומית, יש מצוה שבועית, יש מצוה חודשית, יש מצוה של כמה רגלים בשנה כלולב ואתרוג וכמצה וארבע כוסות ויש מצוה שנתית.

אבל יש דבר שהוא בכל רגע ובכל זמן, כדברי רבותינו על הפסוק "וְזֹאת תּוֹרַת הָאִשֶּׁם" (ויקרא ו יח) כל העוסק בתורת חטאת, כאלו הקריב חטאת. וכל העוסק בתורת אשם, כאלו הקריב אשם. (מנחות ק"י)

והנה כשאדם לומד את התורה הקדושה על קרבן אשם, עולה או על כל מצוה הכתובה בתורה, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים את המצוה. וכמה פעמים האדם יכול ללמוד תורה, מהמצות שנצטוונו בתורתנו הקדושה. וכמה זכויות ומעלות ומדרגות האדם יכול להשיג "פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׁרִים מִשְׁמַחֵי לֵב" (תהילים י"ט ט)

וזה סוד מה שכתוב בפסוק "נִחַלְתִּי עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם" אני מקיים את עדותיך, את המצות, לעולם. בכל זמן שאני לומד את התורה, על המצוה, "כִּי שִׂשׂוֹן לְבִי הִמָּה" על ידי שאני לומד את התורה בשמחה. וכך על ידי שהתורה בשמחה, מנחילים אותה לעולם, לבנים של האדם.

וזה העומק של "וּמוֹעֲדֵי קִדְשֶׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ" על ידי הששון והשמחה, נהיית נחלה לבנים, אחרי האדם. ולכן ידע האדם שלימוד תורה בשמחה, מעלה על האדם כמי שקיים את המצוה, והשמחה נהיית ירושה לבנים אחריו, לשמור ולקיים את המצוה המסויימת שהאדם מקיים בשמחה.

הקב"ה יעזרנו לקבל חגים ומועדים, בששון ובשמחה כל הימים. יאשיהו יוסף.

ויואל משה

דבר תורה מפי בנש"ק הגה"צ
ר' יואל משה רפאל פינמו שליט"א

מתוך הספר "ויואל משה" פירוש על ספר דברים

וְאֶת־חַנָּן אֵל ה' בְּעַת הַהוּא לְאִמֹר (ג, כג)

שנקבע לו, הרי נמצא שבעל כורחו נחסרו לו מצוות רבות שיכול היה לקיימם באותם שנים שנקצבו לו ולא קיימם מפני שנלקח מן העולם קודם זמנו, שהרי רק בו ניתן לקיים את מצוות ה' אלו ומדוע יפסידם. ועשה ה' חסד עם אדם זה, שאותם שנים השייכים לו יימסרו לתלמיד חכם המעביר על מידותיו ומקפיד מאוד בכל ענייניו בין אדם לחבירו, וכך כל מעשיו של תלמיד חכם זה באותם שנים שנוספו לו יהיו נקיים בלא שום פגם וחטא, ובשעה שהאיש שנסתלק בטרם עת יקבל בחזרה את שנותיו, יזכה בכל המצוות שקיים אותו תלמיד חכם שקיבל את שנותיו, ונמצא שכל מצוותיו של התלמיד חכם יהיו נוקפים לזכותו בשלימות.

בקשתו של משה - לתת מחייו ליהושע

ועל פי זה נוכל להאיר באור חדש את כוונת תפילתו של משה רבינו, כי הנה אחרי שהתפלל משה רבינו מספר עצום של תפילות ולא נענה, הבין כי נזורה גזרה ולא יצליח לשנות אותה, ובוודאי יסתלק מן העולם ביום הגיעו לשנת המאה ועשרים לחייו ולא יזכה להיכנס לארץ הקדושה, ועל כן, מרוב חשקו לזכות לקיים את המצוות הנוהגות בארץ ישראל, התפלל - «וְאֶת־חַנָּן אֵל ה' בְּעַת הַהוּא», כי הנה מציאנו כי הלשון «עַתָּה» נאמרה על שְׁעַת פְּטִירַת האדם מן העולם, וכמו שאמר שלמה המלך בקהלת (ט, יב): «כִּי גַם לֹא יָדַע הָאָדָם אֵת עֲתוֹ», וזו היתה תפילת משה שלא ימות ביום הגיעו לגיל מאה ועשרים שנה וימלאו ימיו, אלא התחנן שיזכה ל«עַתָּה» ההיא» כלומר, שיוקדם יום מיתתו ולא ישלם שנותיו, ואותם שנים שיילקחו ממנו ינתנו לתלמידו יהושע בן נון, שהוא התלמיד חכם המעביר על מידותיו שראוי לקבל את שנותיו. ויהושע יכנס לארץ ישראל ויקיים בשנותיו של משה את המצוות הנוהגות בארץ, וזכויות אלו יזדקפו למשה שהרי אין הם שנותיו וחיייו של יהושע אלא הם חיי משה שניטלו מן הרב וניתנו לתלמיד.

"רב לך" - חיך גדולים מחיי תלמידך

אולם הקב"ה לא הסכים עם עצתו של משה, וזהו שהשיב למשה: «רַב לְךָ», כלומר, ערך חיך רב עד מאוד ואינם כערך חייו של יהושע, ועל כן אי אפשר ולא שייך שמי חיך יעברו וינתנו ליהושע. ועל טענת משה שחפצו לקיים את המצוות התלויות בארץ, השיב לו הקב"ה: «כֻּלָּם אֵתָהּ מִבְּקֶשׁ אֵלָא לִקְבֹּל שְׂכָה, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֶיךָ כֹּאִילוּ עֲשִׂיתָם» (סוטה שם).

ומשום כך, מיד אחרי שאמר משה לבני ישראל עניין תפילותיו אל ה', הסמיך משה את מה שציווהו ה' - «וַיִּצְוֵנוּ אֵת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִיָּהוּ וְאֶמְצָהוּ: כִּי הוּא יַעֲבֹר לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה וְהוּא יִנְחִיל אוֹתָם», כלומר, כיון שלא תינתן לו בקשתו לתת מימי חייו ליהושע, ויהושע יכנס בימי חייו העצמאיים אל הארץ ולא בחייו של משה, אם כן יצטרך יהושע להנהיג את ישראל בעצמו, ו«הוא» לבדו ינחיל את העם הזה ויעבור לפניו, ועל כן עליך לחזקו ולאמצו ולתת בו כוח, כי לא תהיה לו את העזר מימי חיך כפי שביקשת.

«שְׂמוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ פֶּאֶשֶׁר צִוָּה ה' אֱלֹהֶיךָ» (ה, ב)
הַרְגַּשְׁתָּ קְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת - תְּלוּיָהּ בְּשִׁמְרַת הַמִּצְוֹת בִּימֵי הַחֹל

יש לדקדק בלשונה של התורה הקדושה שאמרה את הציווי לשבות ביום השבת - «שְׂמוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת», כלומר, בלשון המורה על «שמירה» והגנה על הדבר, וצריך להבין מדוע נקטה התורה הקדושה את מטבע הלשון

תפילותיו הנוראות של משה שיזכה לקיים מצוות הארץ במילים כואבות אלו האמורות בפסוק זה, סיפר משה רבינו לבני ישראל, כי הוא התפלל אל ה' והפציר בן בחמש מאות וחמש עשרה תפילות, שיתיר לו להיכנס אל ארץ ישראל, כדי שגם הוא יזכה לעבור את הירדן ולראות את הארץ הטובה יחד עם כל בני ישראל. אולם הקב"ה לא שמע לקול תפילתו, ועצר את תפילותיו באמירתו: «רַב לְךָ אֵל תּוֹסֵף דָּבָר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הַזֶּה» (פסוק כו), אלא ציווהו הקב"ה לעלות אל ראש הפסגה, ומשם יישא משה את עיניו ויראה לו ה' את כל ארץ ישראל. ועוד ציווה ה' את משה מיד אחרי שלא נענה לתפילותיו, שיכין את יהושע שהוא ינהיג את ישראל בכניסתם לארץ, ושמשה יחזק את יהושע ויאמץ אותו בדברים לבל ידך לבבו.

משה נתאווה להיכנס לארץ - כדי לקיים מצוותיה

ובגמרא בסוטה (יד, א) דרש רבי שמלאי את הטעם מדוע התאווה כל כך משה רבינו להיכנס אל הארץ, והרי בוודאי לא היה רצונו ליהנות מהנאותיה הגשמיות של הארץ זבת חלב ודבש ולאכול מפריה ולשבוע מטובה, שהרי משה רבינו איש האלוקים הפשיט מעצמו כל עניין גשמי, ונתקדש ונודרך גופו עד שהיה מוכן לנבואה בכל עת בלא הכנה מוקדמת, ובוודאי חפצו להיכנס אל ארץ ישראל לא היה כדי ליהנות מפירותיה הגשמיים, אלא כל רצונו וחפצו הגדול של משה להיכנס אל הארץ היה כדי לקיים את מצוות התלויות בארץ, שהאפשרות לקיימם היא רק על באדמה הקדושה.

אמנם נראה בס"ד לבאר ביאור נוסף בתפילתו ובבקשתו של משה רבינו להיכנס לארץ, על פי המעשה המובא בגמרא בחגיגה (ה, ב) על רב ביבי בר אביו, שהיה מצוי אצלו מלאך המוות, והיה מלאך המוות רגיל לספר לו מפעם לפעם על מעשיו. פעם אחת סח לו מלאך המוות כי הוא ציווה על שלוחו ללכת ולקחת את נשמתה של אשה בשם מרים שמלאכתה היתה לגדל שיער נשים, ושלוחו של מלאך המוות טעה ונטל את נשמתה של מרים מגדלת התינוקות, ולמרות טעותו של השליח ציווה מלאך המוות המשלח כי לא תוחזר הנשמה אל אותה מרים מגדלת תינוקות, ולא תשוב אל חייה אף שעדיין לא הגיע עת פטירתה.

ושאל רב ביבי בר אביו את מלאך המוות, מה הוא עושה עם אותם שנות חיים שנקצבו להם אותם אנשים ונלקחו מאתם שלא כדין קודם זמנם. והשיב לו מלאך המוות, כי אם קיים בדרך תלמיד חכם המעביר על מידותיו, הוא זוכה באותם שנים שנלקחו בטעות מאיש פלוני, והם מתווספים על מספר השנים שנקצבו לתלמיד חכם זה.

מת קודם זמנו - יקבל את המצוות שיכול היה לקיים

ודבר זה הוא מחסדי הבורא יתברך, כי הנה אם אירע תקלה ואדם מסוים נלקח לבית עולמו קודם מועד הפטירה

”שמור” דווקא בציווי על השביתה ביום השבת, והלכותיה של שבת קודש הם כהרים התלויים בשערה, ובודאי שנרמז בלשון זו שבחרה בה התורה כלל גדול מכלליה של שבת קודש.

שבת קודש - אחד משישים מעולם הבא

ונראה לבאר העניין, כי הנה אמרו חז”ל במסכת ברכות (נז), שהעונג וההרגשה המיוחדת שמרגיש האדם ביום שבת קודש, הוא אחד משישים מהעונג וההרגשה שעתידיה נשמתו להרגיש בגן עדן בעולם הבא.

והנה כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, ולכן כל יהודי ויהודי זוכה להרגיש הרגשה מיוחדת ביום השבת, שונה מהרגשתו בימות השבוע, אולם הצדיקים שיזכו לחלק חשוב ונכבד בעולם הבא ויזכו להיות במחיצתו של הקב”ה, חלקם הוא גדול מחלקם של פשוטי העם, ולכן הרגשת הקדושה שהם מרגישים ביום השבת היא שונה בתכלית מהרגשת פשוטי העם. כי כל אחד מישראל מרגיש את קדושת השבת, שיעור קדושה שהוא אחד משישים מחלקו השייך לו בעולם הבא.

הרגשת קדושת השבת - כפי מדרגת האדם

ואם כן נמצא, שהשבת היא אבן הבוחן של מדרגת עבודת ה' של האדם, ועל ידה יכול האדם להרגיש האם מעשיו רצויים בעיני ה' אם לאו. כי אם האדם מרגיש בשבת התעלות גדולה ושוני גדול מההרגשה שהוא מרגיש במשך ימי החול, הרי זה אות וסימן כי חלקו בעולם הבא גדול וחשוב, ואם הרגשת ההבדל שמרגיש ביום השבת מבימות החול הוא דק מאוד, וכמעט ולא ניתן להרגשה, סימן הוא לו שחלקו בעולם הבא הוא קטן ביותר, ורק מעצם היותו יהודי זוכה הוא לחלק זה, ולא מחמת מעשיו שקירבו אותו לבוראו.

גם בקירות הבית - ניכרת קדושת השבת

וע”ר כ”ק האדמו”ר שליט”א הוזכר פעמים רבות, שבימי נערותו כאשר הסתופף בצילו של הסבא קדישא המאור הגדול רבי מאיר אבוחצירא זיע”א, שמע ממנו שהיה אומר שאפילו על קירות הבית הוא רואה את השוני שיש בהם בין ימות החול ליום השבת, וזו מדרגה גדולה עד מאוד! «אחד משישים» שבשבת - כפי ששת ימי החול וזוהו פירש בספר «מאור ושמש» (מאמרי חול המועד סוכות) את דברי הגמרא במסכת סוכה (מט, א): «שיתין מששת ימי בראשית נבראו», ופירושו דברי הגמרא בפשטות הוא, שהחלל שהיה תחת תחת מקום המזבח בבית המקדש, נחצב מששת ימי בראשית. אולם בדרך רמז יש לפרש, כי הנה תיבת «שיתין» משמעותה בארמית מספר «שישים», וכתב המאור ושמש, כי אותו חלק «אחד משישים» מעולם הבא שזוכה לו האדם בשבת קודש, הוא נובע מששת ימי המעשה שלו, כי בדרך בה האדם נוהג בששת ימי השבוע בכל העניינים הרחניים, כך הוא חלקו מעולם הבא ביום השבת, וככל שהוא דבק בהש”ת ובמצוותיו בימות השבוע, כך תהיה הרגשתו ודבקותו בה ביום השבת.

השגות בשבת - שכר על ימי החול

וכן האריך בעניין זה הרה”ק רבי צדוק הכהן מלובלין בספר «פרי צדיק» במאמרי השבת (מאמר א), שחידושי התורה שזוכה האדם לחדש ביום השבת, וכן ההשגות שבקדושה שמשגי האדם ביום שבת קודש, הם שכר טוב על התאמצותו בקיום מצוות ה' בימי החול. ועל פי דברים אלו נוכל להבין, מדוע נקטה התורה בציווי

של השביתה ביום שבת בלשון «שמירה» - «שמור את יום השבת», כי רצתה התורה להורות לנו, שבנוסף ל”שביתה מלא”ט מלאכות ביום השבת עצמו, צריך האדם לשמור על השבת בכל ימי השבוע, והיינו שיהיה בכל ששת ימי המעשה לקיים את כל מצוות ה' ולהיזהר מלעבור על מצוותיו וישתדל לדבוק בהן בכל יכולתו, וזאת כדי «לשמור» את ההרגשה המיוחדת שירגיש ביום שבת קודש, שהיא תלויה כפי מעשיו בימות החול, כי כפי שיקדש מעשיו בכל ימי השבוע, כך יזכה להרגיש את נועם קדושת השבת שהיא חלק אחד משישים מחלקו בעולם הבא.

ויש להוסיף ולומר, שלכן נצטוונו להוסיף «מחול על הקודש» בכניסת השבת, כדי להורות לאדם, שכל קדושת השבת שמרגיש, באה לו רק משום שמקדש את עצמו בימות החול.

תבלין של שבת - יראת שמים

ועוד נראה לומר, כי עניין זה נרמז בדברי הגמרא במסכת שבת (קט, א) המספרת, שהקיסר שאל את רבי יהושע בן חנינא: «מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף» - יותר מתבשילי שאר ימות השבוע. השיב לו רבי יהושע: «תבלין אחד יש לנו ושבטו שמו, שאנו מטילין לתוכו - וריחו נודף». ביקש הקיסר מהתנא הקדוש: «תן לנו הימנא» - מאותו תבלין מיוחד אשר ריחו נודף למרחקים, אך רבי יהושע בן חנינא שלל את בקשתו של הקיסר ואמר לו, כי לא תהיה לו שום תועלת בנתינת התבלין הנקרא «שבטו», כי «כל המשמר את השבת מועיל לו, ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו».

ונראה לפרש את תשובתו של רבי יהושע בן חנינא, כי תבלין זה הנותן טעם מיוחד במאכלי השבת, כי הנה אמרו בוהר הקדוש (הקדמות יב, א), כי לכל אחד מישירא צריך שיהיה «יראה» מה' יתברך בשתי בחינות: «יראה תתאה» ו«יראה עילאה». והנה שתי פעמים תיבת «יראה» עולה בגימטריה: תלאב, וזהו סוד ה«תבלין» שאמר עליו רבי יהושע בן חנינא לקיסר: «כל המשמר את השבת - מועיל לו», כי היראה שירא האדם מהקב”ה בימות השבוע בשתי בחינות «יראה» אלו, העולים בגימטריה כמניין תלאב - היא שומרת את קדושת השבת לבל תיפגם ממעשיו בששת הימים, ובזכות «יראה» זו יזכה האדם להתקדש ביום השבת, ולהרגיש את נועם זיו מתיקותה - אחד משישים מחלקו בעולם הבא.

”זכרו תורת משה עבדי”
ויואל משה
ספר ראשון בסדרת פירושים וטאמרי מוסר על דברי משה רבנו בספר דברים - משנת תורה ממעינו הנובע של רבי יואל משה רסאל סיני שליט”א בן לאדמור הרוף רבינו אישירי יוסף סיני שליט”א
יצא לאור ע”י מכון תורת יאשיהו
01-792-2548

שו"ת הרי"ף

שאלות ותשובות מתוך שיעורי כבוד האדמו"ר שליט"א,
אשר נמסרים בכל יום בשיעורים שמוגיעים למיליוני צפיות,
מכל קצוות העולם ומספקים תשובה בכל נושא

על מה אדבר לחזק ולקרב אנשים לפני החג?

כבוד הרב מתוך כוונה ורצון גדולים לקרב אנשים לפני פסח, בתור נציגים של "שובה ישראל" מה הנושא שעליו נדבר באופן מידי עם אנשים רחוקים יותר שנוכל לקרב אותם ולפתוח את האטימות שיש להם בלב?

תשובה:

ח"ו, עם ישראל לא אטומים, עם ישראל רחמנים בני רחמנים, עם ישראל רחמנים. לראות כמה יהודים דואגים ליהודים, איך יהודים מוסרים את הנפש שלהם על יהודים, מי כעמך ישראל.

תראו בחוץ לארץ איך הגוים נזהרים, שומרים וטראו בעם ישראל איך יהודים הולכים דתיים, חילוניים, כולם. ספ"דים, אשכנזים, כולם, כל עם ישראל כולם אוהבים. עם ישראל יש להם אהבה שאין לאף עם בעולם. עם ישראל בעל חסד שאין שני לו, תחשבו כמה צדקות נותנים, כמה אהבת חינוך, כמה טוב וכמה מעשים טובים. אין כעמך ישראל, אין כמו עם ישראל בכל העולם, אין כמו העם הזה.

אנחנו מכירים את כל העולם, הרבה מהעולם, גוים, אמריקה, צרפת, אנגליה, דרום אמריקה. מכירים עשירי עולם, פשוטי עולם, כל הסוגים של האנשים, כמו עם ישראל זה העם הנבחר, לא סתם הקב"ה בחר בנו בהר סיני ונתן לנו את התורה, אנחנו העם הנבחר.

לפני הרבה שנים, לפני המון שנים אחד הראשי עיריה של ניו יורק בא ודיבר איתנו. אמר לנו הרב יש לי שאלה, אמרנו לו מה. אמר, הרב אני הייתי התובע הראשי של ניו יורק ואמר אני מסתכל ורואה, כל התיקים הקשים בעולם, יהודים אשמים בהם. סמים, הלבנת כספים. הוא אמר, הרב כל העולם יודע שאני אוהב יהודים, למה כל התיקים הקשים בעולם זה יהודים?

אמרנו נענה לו תשובה שהיא תשובה חזקה שתחזק אותו, הקב"ה נתן לעם ישראל את התורה והתורה הקדושה בשביל לחיות אותה וללמוד אותה, צריכים להיות חדים וחכמים. ויהודי שלא לוקח את הכוח לתורה, אז הוא לוקח את הכוח לגנוב, לשקר, לעשות מעשים לא טובים כי יש לנו את הכוח העצום מכל העמים ללמוד את התורה ואם לא לומדים את התורה, הולכים לדברים השליליים.

אז עם ישראל הוא עם קדוש, מי שהוא חלק מ"שובה ישראל", "שובה ישראל" בנויה על יסוד של חסד. כל החיים שלנו לא נכנסה שבת קודש אחת שהשארנו פרוטה אחת שקיבלנו פדיון מאנשים, במשך עשרים ושבע שנים. כן הלכו וכתבו ואמרו, הרב יש לו ויש לו.

שבת אחת לא הכנסנו שבת עם פרוטה של פדיון של אנשים שנתנו ל"שובה ישראל", שבת אחת. "שובה ישראל" זה מקום של קדושה, של תורה, של חסד, של מעשים טובים. ועם ישראל קדושים ועם ישראל צריכים לעשות חסד וצריכים לעשות צדקה, צריכים לעזור לקמחא דפסחא.

כל יהודי ינסה לעשות בבית שלו קמחא דפסחא להורים שלו, לאחים שלו, לשכנים שלו. קודם כל אדם צריך לעזור למשפחה שלו, להורים אם קשה להורים, כתוב (ישעיה מא, ו) "איש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק" מה הפי' רוש? לחבר עוזרים בכסף, ולאח אומרים חזק חזק, יהיה טוב. לאח אומרים חזק בפה ולהכיר נותנים כסף, לא. תעזור לאח שלך "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך" (ויקרא כה, לה) "עזב תעזב עמו" (שמות כג, ה). תעזור לאת, לאחות, לסבא, לסבתא, לדודים, ולקרובים תעזור להם. עניי עירך קודמים לעניי עיר אחרת. ואח"כ תעזור לאנשים של הקהילה שלך, תעזור לכל יהודי.

בכל מקום של "שובה ישראל" אם זה באשדוד, אם זה בקרית מלאכי, אם זה באשקלון, אם זה בניו יורק, אם זה בלוס אנג'לס, אם זה בלאס וגאס, אם זה בפריז, אם זה בתל אביב, כל מקום חייב לעשות קמחא דפסחא גדולה מאוד מאוד, כל מקום צריך לעזור וכל מקום חייב לעזור. וגם הקופה המרכזית של "שובה ישראל" תעשה קמחא דפסחא וחייבים לעזור בכל הכוח.

ואם בן אדם לא נותן, יכול להיות קשה לו, לא ללחוץ. לעשות בעדינות בטוב טעם ודעת, לדבר בעדינות ולעשות בעדינות. בוודאי שכל אדם צריך לדעת שצריך לעזור לפסח, כולם חייבים לעזור לפסח. אסור להגיע שיבקשו ממך תעזור, אתה לבד תרוץ ותעזור "הפון לקראת אלהיך ישראל" (עמוס ד, יב) כל אחד ירוץ לבד, לא יחכה שיידפקו לו בדלת להגיד תעזור, כי מי שמחכה שיידפקו לו בדלת להגיד לעזור, אז גם מתי שיש לו בעיות, הקב"ה מחכה שהוא ידפוק ויבכה השם תעזור לי, השם תעזור לי.

עכשיו כל יהודי לבד צריך לדעת למי חסר, לדעת לרוץ לעזור לעניים, לרוץ לתת לשיבה, לא לחכות שיתביישו ויגידו לו תתן לי, אלא כל אחד "עזב תעזב עמו" כל אחד צריך ללכת ולעזור ולא לחכות שיבקשו ממנו לעזור, כל אחד חייב לעזור לבד, לרוץ לעזור למשפחה.

לרפואת
אפריים זאב בן חותה
הי"ץ

מלווה מלכה

דברי כבוד האדמור: "וילמד מעט בספר הקדוש 'נועם אלימלך' בפרשה הבאה עלינו לטובה ולברכה"

"ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו"
ונפש כי תחטא וכו * נראה לפרש דאיתא בזהר הקדוש (ח"ג יג): 'ונפש כי תחטא' שהוא לשון תמיה, שהכתוב מתמיה על נפש העליון שיחטא, עין שם הלשון. * ויש לפרש גם כן ברמז על נפש צדיק שחטא באיזה חטא קל כחוט השערה, שעבר על איזה מדה והנהגה טובה חלילה, * כפרוש הזהר הקדוש שנפש היא מדרגה גדולה, * והצדיק הזה הנכשל חלילה באיזה מדה כחוט השערה איז יחרד לבו בקרבו ותאחז נפשו פלצות, ומי יתן ויחרד לב הרשעים העוברים עברות חמורות כקלות, כמו הצדיק הזה אשר הקל שבקלות בעינו כחמורות, ונפשו תאבל עליו ותחרד מאד כאלו עתה שומע השבוע שהיו משביעין אותו קדם שיצא לאויר העולם כדאיתא בגמרא (נדה ל:): *

דברי כבוד האדמו"ר -
לאחר ההבדלה ילמד תנא דבי אליהו

ד"א "לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא וזכור את יום השבת לקדשו מה ענין זה אצל זה אלא ללמדך שכל הרגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא אינו מקבל עליו עול מלכות שמיים שלימה ומי שאינו רגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא מקבל עליו עול מלכות שמים וכל הרגיל בשבועת שוא ושקר אינו נוהל את חיי עוה"ב וכל מי שאינו רגיל בשבועת שוא ושקר הרי הוא נוהל את חיי העוה"ב. לכן אל יאמר האדם בלבו לעצמו אני אהיה ירא שמים ואהב את הקב"ה ע"מ שאעבור על אחת מכל המצוות האמורות בתור"ה כי זהו סימן רע וחלק רע וגזירות קשות באות עליו. אלא כך יאמר אדם בלבו אני אהיה ירא שמים ואהב את הקב"ה על מנת שלא אעבור אפי' על אחת מכל מצוות האמורות בתורה וזהו סימן טוב וחלק טוב לו ואין חטא בא על ידו.

תהילים תורת יאשיהו

(ז.יב) ואל זועם בכל יום הגמרא (ברכות ז). וכמה זעמו רגע עיין שם .
וקשה הקב"ה רחום וחנון ולמה הכעס הזה שצריך בכל יום . אלא הגמרא(ברכות ה). אומרת לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר
" רגזו ואל תחטאו " . וברש"י שם, כתב שיעשה מלחמה עם היצר הרע. והוא האויב הגדול ביותר שיש לאדם כמו שמואב " צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו " והנה מהיכן יקבל האדם את הכח לכעוס ולזעום בכדי לנצח את היצר הרע המבקש להמיתו ולהחריב את חייו, רק מהכעס של הרגע שהקב"ה כועס בכל יום, מושם ינקום את כח הכעס לנצח את היצר המבקש לכלותנו ולאבדנו.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו
לעילוי נשמת
צמח בן תמוז ז"ל
אסי שאול בן עליזה ז"ל

סיפורי צדיקים

סיפורי הבעל שם טוב

פתאום הוא שומע קול קורא מתוך הבית:
"פנו דרך לדוד המלך, ברוך הבא דוד המלך"
. לאחר רגע נשמע שוב הקול: "פנו דרך לבעל-שם-טוב,
ברוך הבא הבעש"ט".

ופתאום כל איבריו נעשים חידודין-חידודין.
הקול נשמע שוב: "מיהו האיש העומד בחוץ, לשם מה
הביאוהו לכאן?".

ואז הוא שומע את קולו של דוד המלך עונה:
"אני הבאתיו לדין, ורבי ישראל בעל-שם-טוב יבוא ויהיה
סגורו".

העשיר מבין כי הוא עומד לפני בית-הדין של מעלה.
דוד המלך מתחיל לטעון: "כל ימיי התפללתי שאמירת
תהילים תהיה חשובה לפני הקב"ה כסוגיות חמורות
שבתורה, עד שהקב"ה הבטיחני שכל מי שעוסק בפרקי
תהילים, כאילו הוא עוסק בנגעים ואהלות; והנה בא אדם
זה וביזה ברבים איש פשוט, שואב-מים, בגלל אמירת
התהילים שלו..."

פתח זקן בית-הדין ואמר:
"דינו של איש זה מיתה בידי שמים, אך תחילה עלינו
לשמוע מה יש לרבי ישראל בעש"ט לסנגר עליו".

פתח הבעש"ט ואמר:
"הדין הוא אמת ונכון, אך בדרך זו לא יתקדש שם ה'
בעולם, ולא ידעו את קדושת אמירת תהילים.

אדרבה, יש לתת לפני האיש בחירה, לקבל עליו דין
שמים או שהוא מוכן לערוך סעודה שנייה, שלא תיפול
בכבודה מהסעודה הראשונה, ולספר באוזני כל בני העיר
את אשר ראה כאן הלילה, ולבקש את סליחתו של שואב
המים".

בית-הדין קיבל את דברי הבעש"ט.
שליח בית-הדין יצא אל מחוץ לבית למסור לעשיר את
ההחלטה, ולקבל את תשובתו. בחיל וברעדה ענה העשיר
כי הוא מקבל עליו את הברירה השנייה, ומיד יעשה זאת.

כשזיעה קרה מכסה את גופו התעורר העשיר אל מול דף
הגמרא, נרעש ונפחד כולו. בבוקר הזמין את כל תושבי
העיר לסעודה שנייה, ובסעודה סיפר את חלומה הנורא,
ובהתרגשות פנה אל שואב המים וביקש את סליחתו.

למחרת עשה העשיר את דרכו למז'יבוז', לפגוש את מי
שלימד עליו זכות בבית-הדין של מעלה. כשנכנס לחדרו
של הבעש"ט וראה את פניו, נפל מתעלף. כאשר התעורר
רר ורצה לספר את כל הסיפור, הפסיקו הבעש"ט ואמר:
"הלוא כבר ראיתך..."

מאז הפך היהודי לחסיד נלהב של הבעל שם טוב.

בזמן הבעל שם טוב היה יהודי למדן גדול, ספוג תורה
ויראת-שמים

כמו-כן התברך בעושר רב.
יהודי זה חלם לכתוב ספר תורה מהוד
נישא על כנפי חלומו ניגש העשיר לביצוע הדבר.
הוא קנה עגלים מובחרים, שאותם שחט שוחט ירא-
שמים. את בשרם חילק בין עניי העיר, ואת העורות מסר
לידי מומחים, לעבדם לקלף בעבור כתיבת הספר.
הוא מצא סופר ידוע, מלמדק במצוות, אשר הסכים לגור
בביתו ולכתוב בעבורו את ספר-התורה.

תנאי התנה עמו, שיכתוב את ספר-התורה בקדושה ובטהר
רה, בכל ההידורים האפשריים, ובתמורה יובטחו פרנסתו
ופרנסת בני-ביתו, עד סיום הכתיבה.

ספר-התורה הושלם בשעה טובה.
במעמד מרשים כובדו כל גדולי העיר במילוי האותיות
האחרונות, וספר-התורה, עטור מעיל משופץ באבנים
יקרות, נישא על-ידי העשיר תחת חופה אל בית-הכנסת.
כל תושבי העיר הוזמנו להשתתף בסעודת המצווה.
גם שואב המים הגיע בין הבאים ותפס את מקומו בקצה
האולם.

הלה, איש תם וישר, אשר התפרנס בקושי מעמל כפיו, לא
היה תלמיד-חכם, אולם בכל עת היה אומר פרקי תהילים.
החלה הריחנית שלפניו עוררה את רעבונו, לאחר שכל
היום לא בא אוכל אל פיו.
הוא הביט כה וכה וראה כי נכבדי העיר עדיין מתמהמהים.
לתומו חשב כי איש לא ישים לב אם ייטול את ידיו ויטעם
מן החלה.

אולם בדיוק כאשר נטל את ידיו עבר העשיר במקום, ועיניו
צדו את שואב המים הממהר להתחיל בסעודה.
תחושה של יהירות עלתה בליבו, והוא קרא בזלזול לעבר
האיש: "הדיוט, אין לך סבלנות להמתין עד שגדולי העיר
ייטלו את ידיהם!?"

האומנם סבור אתה שבגלל אמירת התהילים שלך אתה
זכאי לגשת ראשון לסעודה!?!..."

מכוייבש ונכלם הרכין שואב המים את ראשו, ומיד נשא את
רגליו ויצא מן האולם.

איש מן הנוכחים ואף העשיר עצמו לא שמו את ליבם לך,
ועד מהרה פתחו הכול בסעודה החגיגית.

שעת לילה מאוחרת. אחרוני האורחים כבר עזבו מזמן,
והעשיר יושב לשיעורו הקבוע מול הגמרא.

העייפות גוברת עליו, עיניו נעצמות, עוד רגע והוא כבר נתון
בידי 'בעל החלומות'...

רוח חזקה נושאת אותו פתאום הרחק, ומפילה אותו אי-
שם, בחבטה על הקרקע.

אימה משתלטת עליו, בראותו שהוא נמצא בלב מדבר
שומם. הוא מנסה לקום, אך כל איבריו כואבים מהנפילה.

בכל-זאת הוא מתחיל להלך אט-אט, עד שהוא רואה
מרחוק בית מואר.

הוא מתקרב אל הבית, אך חושש להיכנס, שמא דיירי
אינם אנשים הגונים.

הלכות ומנהגים לחג הפסח

כמנהג כ"ק האדמו"ר

רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יום ראשון כג' באדר, יומא ההילולא של מור זקננו, אביר הרועים, הרב המוסמך אשר מומימוזו אנו שותים, כמוהר"ר יאשיהו פינטו זצוק"ל.

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים זצוק"ל ומן הבאר הזאת ישתו העדרים. ויהיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "תְּחַבְּרִים מְקִישִׁים לְקוֹלֵךְ הַשְּׂמִיעִינִי".

ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפינו ומפי בנינו ומפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כִּי שָׁם צָוָה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם".

שואלים בהלכות פסח, קודם לפסח שלשים יום. (שוע סי' תכט סא) דהיינו מיום הפורים ואילך. והנה היו שהתחילו יום אחרי פורים ללמוד הלכות והנהגות פסח, אבל אנחנו בקהילת קודש "שובה ישראל" נהגנו מיום פורים להתחיל ללמוד הלכות פסח והנהגות פסח, כדי שיהיו העם בקיאים בהלכותיו וידעו המעשה אשר יעשו. (אנחנו נוהגים מיום פורים, אחרי תפילת שחרית ללמוד משניות פסחים ולהשתדל לסיים עד ליל הסדר.)

ב- כל השלושים יום מפורים עד ליל בדיקת חמץ, נהגו אבותינו ורבותינו לקדש את הימים האלו שהם הכנה ללילה הקדוש והנורא, ליל הסדר. וכשם שיש חודש אלו הכנה ליום ראש השנה, כך השלושים יום מפורים הם הכנה ללילה הגדול והנורא, ליל הסדר.

ובימים האלו מתחילים לנקות הבית ונוהרים מכל חשש של חמץ, ומתפללים להקב"ה שייציל אותנו מכל מחמצת ולא רק בבדיקה של חמץ מספיק אלא גם תפילה ובקשה מהקב"ה, שיתן לנו סיעתא דשמיא להינצל מכל ספק חמץ.

וכבר ידוע המעשה באותו חסיד אשר הקפיד לנקות הוא בידו את כל ביתו לפסח, והקפיד בכל החומרות והדקדוקים בהלכות פסח. הוא עצמו שחט והוא עצמו ניקר והוא עצמו מלח והוא עצמו ניקה ושטף את הדגים והוא עצמו בישל והכין את כל צרכי החג. והנה בסעודת ליל הסדר, מוצא שעורה במרק אשר שתה. הצטער צער עצום ולא הבין וידע למה כך גילגל לו היודע תעלומות. ואחרי צומות ושאלת חלום, ענו לו מן השמים, אמת שהשתדלת בכל מה שאפשר, אבל הכל סמכת על עצמך ולא התפללת להקב"ה שלא יביא תקלה תחת ירך.

הנה חג הפסח כוחו עצום ונורא, ולא רק עבודה של נקיון יש, אלא יש עבודה של נקיון מחמץ ובקשה מהקב"ה שיתן לנו סיעתא דשמיא להינצל מכל חשש ומכל נדנדוד של חמץ. כי מי שנוהר ובלי שום מחמצת ומקפיד בכל הדינים ובכל הדקדוקים, חזקה שיכניע את יצרו כל השנה כולה.

והנה אדם שנפגם אצלו פסח בחמץ ח"ו או בספק חמץ, "מענת לא יוכל לתקן" פוגם הוא בשורש נשמתו והוא כחלון אשר נשבר, כמה שידביקו את החלון עדין שבור הוא.

ג- בשלושים יום לפני פסח יקפיד הקפדה גדולה שלא ללמוד בספרים ליד חמץ, אפילו אם לא משתמש בהם לפסח. אנחנו משכבר הימים מפורים נוהרים, וגודרים גדרים בכל ענין, לבנות חומה להרחיק החמץ ולהתריע שבעוד כשלושים יום פסח.

וכל דבר אשר עושים נשים מול עינינו שפסח מתקרב. וכן מפורים נוהרים שלא להכניס חמץ לחדרים ואפילו שעדין הם לא הוכשרו לפסח. יש כח לגדרות ולחומרות האלו, שבזכותם יורד שפע רב מכל העולמות.

ד- טוב שמיום פורים ייחד האדם מקום בביתו, שהמקום הזה יהיה מיועד בכל הימים הבאים עד יום ביעור חמץ, כל דבר שהוא חמץ יניח במקום ההוא. והמקום ההוא יהיה שמור היטב ששום חמץ או ספק חמץ יצא ממנו בלי השגחה, וכשמיוחד מקום לחמץ יש בזה יתרונות ומעלות רבות.

ה- שבת שלפני הפסח נקראת שבת הגדול. וידע האדם ששבת זו בעלת מעלות גדולות, וכל הנס של גאולת מצרים מושפע מאותה שבת, ולכן יקדש את השבת הזאת ביותר לדבקות בהקב"ה.

ובכל קהילה הרב יתן שיחת מוסר בליל שבת בדב- רי תורה, בפרשת השבוע. ובתפילת שחרית החכם שבאותו בית מדרש ידבר בעניני מוסר וחזיון על ימי הפסח, למען ידעו האבות והבנים כח ומעלת הימים המסוגלים של ימי הפסח.

ובזמן המנחה יתאספו כל העדה, והחכם שבהם ימסור דרשת שבת הגדול, הלכות והנהגות ומנהגים. ועל האדם לדעת, אפילו שלמד ולומד ומלמד, יש כח וסגולות נוראות לדרשת שבת הגדול, ואין בית מדרש בלי חידוש וכל ירא השם יקפיד להיות בדרשת שבת הגדול.

ו- כשהרב דורש דרשת שבת הגדול, יחשוב בדעתו שמקיים את דברי הגמרא (מגילה לב) שמשנה רבנו תיקן להם לישראל שיהיה כל חכם דורש לבני עירו בכל רגל, בעיניו של יום. וחזן מהלימוד שלומד, מקיים בזה התקנה שמשנה רבנו תיקן לעם ישראל.

ז- ממוצאי שבת של שבת הגדול, נוהגים אנו לברך כל אדם שפוגשים לחג פסח כשר, כי יש כח לדרשה ולברכה שמברך האדם את חברו. עד גמר התורה, יש נ"ה פסוקים כנגד נ"ה רקיעים עליונים, ששם אין רשות לשום מלאך להכנס, רק להקב"ה בעצמו. עד כאן דברי הספק הקדוש "מעשה רוקח".

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת חיים יהונתן בן אפרת לינדה חזרה בתשובה ודניאלה בת רבקה לחזרה בתשובה

זה בידיים שלכם

מידי שבוע בשבוע, אנחנו בגמ"ח אור החיים דואגים לעשרות משפחות באשדוד לחלוקת סלי מזון בכדי לחיות את נפשם ולהעניק מעט שמחה. אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ולקחת חלק במצווה בכדי שנוכל להמשיך את מפעל החסד. אין מעלה גדולה מגמילות חסדים.

לקראת חג הפסח אנו נערכים כבכל שנה לקיים את מצוות קמחא דפסחא ברוב פאר והדר. אנחנו צריכים אתכם איתנו! איש כנדבת ליבו, בתרומה לגמ"ח או בעזרה באריוזות ובחלוקה, נשמח לכל עזרה מהציבור - בשביל המשפחות.

לתרומות, עזרה ופרטים נוספים ניתן לפנות אלינו
 לידון סוויסה 052-3882008 גל כהן 050-5333108

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ברק בן שימול בן אפרת לינדה הודיה בן שימול בת דניאלה להצלחה ושלוש בית וברכה למשפחת בן שימול

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת אליהו בן סוזן סולטנה תהל חיה בת סיון הילל מאיר בן סיון ידידה יהודה בן סיון רפואה שלמה והצלחה מרובה.

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת ולעילוי נשמת מנשה בסטיקר בן רחל

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת סהר אלקובי ובני משפחתו הי"ו

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת אופיר ומירב אביטן הי"ו

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת אורן אוסדון בן שמחה הי"ו

SHLOMI X BENDAMIN